

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **F. A.**
sídlem Ž.
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Volným
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. MD-38584/2021-110/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č. j. MD-38584/2021-110/ (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 18. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2646/21 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že výrok I. zní:

„Obviněná podnikající fyzická osoba F. A., nar. X, sídlem Ž., IČO: 670929977 (dále též jen „obviněný“) se uznává vinnou z naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě, neboť obviněný porušil ust. § 3a odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě ve spojení s článkem 23 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, v platném znění (dále jen „nařízení „165/2014“), když nezajistil, aby V. A., nar. X, bytem Ž., řidič obviněným provozovaného vozidla tovární značky Mercedes Benz Actros, registrační značky X o celkové hmotnosti 18000 kg, dne 1. 12. 2020 v 13:10 h řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když v 13:10 h dne 1. 12. 2020 na silnici I/20 odpočívka Lípa v uvedeném kontrolovaném vozidle používané záznamové zařízení (tachograf) nebylo ve stanovené dvouleté lhůtě ověřeno příslušným autorizovaným metrologickým střediskem registrovaným ministerstvem, když poslední ověření bylo provedeno dne 3. 3. 2018 s platností do 3. 3. 2020, a k tomuto ověření nedošlo ani do 3. 9. 2020, tj. v další šestiměsíční lhůtě stanovené článkem 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2020/698, kterým se stanoví zvláštní a dočasná opatření s ohledem na rozšíření onemocnění COVID-19, jež se týkají obnovení či prodloužení některých osvědčení, licencí a povolení a odkladu některých pravidelných kontrol a pravidelného školení, podle určitých částí právních předpisů v oblasti dopravy (dále jen „nařízení 2020/698“)“.

2. Dále byl napadeným rozhodnutím změněn ve výroku II. prvoinstančního rozhodnutí text „§ 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě“ tak, že byl nahrazen textem „§ 35 odst. 7 písm. b) zákona o silniční dopravě“.
3. Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným potvrzeno.

II.

Žaloba

4. Žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu v dané věci, když na základě toho nebylo možné ve věci spravedlivě rozhodnout. Žalobce namítá, že zejména k jeho námitkám nebylo zjištěno, zda a kdo skutečně řídil vozidlo, kde kontrola vozidla proběhla a zda je žalobce skutečně v pozici dopravce, jež má objektivní odpovědnost bez možnosti liberace. Žalovaný se nedostatečně věnoval žalobním námitkám žalobce, které vznesl při odvolacím řízení žalobce, a to zejména k tomu, že mělo být zjištěno výsledky svědků, kdo a za jakým účelem řídil předmětné vozidlo a kde bylo vozidlo vlastně kontrolováno. Žalobce vznesl řadu relevantních námitek, jež měly být žalovaným (či prvoinstančním orgánem) řádně zjištěny a měl být zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalovaný se nedostatečně věnoval námitkám ohledně odpovědnosti žalobce jakožto dopravce, když mělo být postaveno najisto, zda vozidlo žalobce bylo kontrolováno jakožto vozidlo dopravce. Při námitce žalobce, že tato okolnost není dostatečně zjištěna, měl žalovaný řádně a úplně zjistit skutkový stav, zejména pak provést výslech všech osob, zúčastněných na kontrole. Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalovaného o tom, že nepředložil v tomto směru žádné důkazy. Žalobce navrhl výslech 3 svědků k řádnému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zjištění skutkového stavu, které však žalovaný bez řádného odůvodnění odmítl provést. Nemůže pak obstát argumentace žalovaného, že výslech svědků by nic nepřinesl. V dané věci by svědci měli vypovídat (v souladu se zásadou ústnosti a bezprostřednosti) o průběhu kontroly, měli by k námitkám žalobce potvrdit či vyvrátit autenticitu úředních záznamů a protokolů, kterou žalobce namítal a v neposlední řadě by mělo být provedeno i dokazování k upřesnění místa, kde k přestupku mělo dojít. Pokud jde o další podklady pro vydání rozhodnutí, a to fotodokumentace je třeba uvést, že nebylo zjištěno, kdo a kdy uvedenou fotodokumentaci pořídil a za jakým účelem. K tomu mělo sloužit řádné dokazování výslechy svědků, které však nebyly bez řádného zdůvodnění provedeny.

5. Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně vymezeno místo, kde vůbec došlo ke kontrole předmětného vozidla s tím, že nepostačí v daném případě specifikace místa, kde měl být spáchán přestupek, jak je uveden ve výroku rozhodnutí, kdy jako místo přestupku je uvedeno jako "na silnici 20/I, odpočívka Lípa.". V daném případě je třeba konstatovat, že místo, kde měla kontrola řidiče proběhnout, není obecně známé, když je třeba konstatovat, že silnice I. třídy č. 20 prochází 3 kraji České republiky. Dle veřejně dostupných zdrojů není známa na této silnici žádná odpočívka Lípa. Není tak zřejmé, kde vlastně mělo dojít ke spáchání skutku. Vzhledem k tomu, že silnice č. 20 prochází Karlovarským krajem, Plzeňským krajem a Jihočeským krajem přichází do úvahy příslušnost celkem 3 správních úřadů, což má vliv na zákonnost celého správního řízení. Žalobce předkládá soudu veřejně dostupné informace o silnici I/20. I s ohledem na řádné zjištění místa přestupku a jeho bližší specifikaci měl žalovaný akceptovat návrhy na výslechy svědků - konajících policistů a řidiče vozidla. K tomu však nedošlo a ve správním řízení tak nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Navíc nedostatečná specifikace místa přestupku sama o sobě způsobuje nesprávnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce rovněž namítá nedostatečné procesní poučení žalobce ve správním řízení a neztotožňuje se s hodnocením věci žalovaným. Byl-li žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí již v oznámení o zahájení řízení, jde o nesprávný postup. Navíc žalobce nebyl řádně poučen o tom, že může žádat o nařízení ústního jednání s tím, že pokud tak učiní, správní orgán v případě nevyhovění této žádosti vydá rozhodnutí o nevyhovění žádosti o konání ústního jednání. Navíc procesní poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům, sdělené při zahájení řízení v oznámení o zahájení řízení považuje žalobce za předčasné. V době, kdy takové poučení bylo činěno, nemohl správní orgán vědět, jak široké dokazování bude správní orgán provádět. V případě, že následně bylo prováděno dokazování bez účasti žalobce, měl správní orgán po provedení dokazování mimo ústní jednání poučit žalobce o tom, jaké důkazy provedl a poučit účastníka o tom, že se k těmto může vyjádřit.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Úvodem svého vyjádření žalovaný shrnul dosavadní průběh správního řízení.
8. K žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že ačkoliv žalobce uvádí, že jednou z jeho odvolacích námitek bylo, „kdo a za jakým účelem řídil vozidlo“, toto tvrzení není pravdivé, když v odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí taková námitka vůbec nepadla. Pro úplnost však žalovaný uvádí, že ze spisového materiálu, jenž byl Policií ČR vyhotoven, vyplývá, že Vozidlo dne 1. 12. 2020 v 13:10 hod. řídil Řidič (tj. pan V. A., nar. X). Tato skutečnost je zanesena jak v písemnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Oznámení přestupku č. j. KRPP-132513-6/PŘ-2020-031106-111, v Úředním záznamu č. j. KRPP-132513-1/PŘ-2020-031106-111, tak v kontrolním protokolu, přičemž ve všech uvedených písemnostech je Řidič ztotožněn datem narození (v kontrolním protokole dokonce i trvalým bydlištěm). Navíc kontrolní protokol je přímo Řidičem i podepsán. Žalovaný tudíž neměl žádné pochybnosti o tom, že by Vozidlo v době silniční kontroly řídila jiná osoba, než právě osoba Řidiče.

9. Co se týče námitky žalobce, že ve správním řízení nebylo zjištěno, zda byl žalobce skutečně v pozici dopravce, pak žalovaný opakuje to, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, tedy, že sám Řidič při silniční kontrole předložil výpis z živnostenského rejstříku žalobce, přičemž Policie ČR do 10. bodu kontrolního protokolu uvedla následující: „Řidič uvedl, že silniční doprava je prováděna firmou uvedenou na předloženém výpisu z živnostenského rejstříku.“, přičemž Řidič kontrolní protokol podepsal, aniž by se jakkoliv vyjádřil ke kontrolnímu zjištění, popř. k údajům v kontrolním protokole uvedeným. Žalovaný jako odvolací orgán, stejně tak Krajský úřad jako správní orgán prvního stupně, tedy neměly jakékoliv pochybnosti o subjektu, jenž byl za řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku Řidiče odpovědný, když žalovanému není zřejmé, z jakého důvodu by Řidič předkládal výpis z živnostenského rejstříku žalobce, kdyby Vozidlo používal pro soukromé účely.
10. K námitce žalobce, že nebylo zjištěno, za jakým účelem bylo Vozidlo řízeno, pak žalovaný uvádí, že pokud tato námitka cílila do otázky, zda Vozidlo bylo užíváno pro soukromé potřeby nebo nikoli, pak žalovaný konstatuje, že, jak již bylo uvedeno výše, neměl pochybnosti o tom, že Vozidlo bylo provozováno právě žalobcem, když Řidič při silniční kontrole předložil výpis z živnostenského rejstříku žalobce. Pro úplnost však žalovaný uvádí, že i v tom případě, že by Vozidlo bylo provozováno pro soukromé účely, byl i tak žalobce jako jeho provozovatel povinen zajistit pravidelné ověření tachografu, jelikož v souladu s čl. 3 odst. h) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen „nařízení 561/2006“) se toto nařízení a nařízení 165/2014 nevztahuje na přepravu vozidly nebo jejich kombinacemi, jejichž maximální přípustná hmotnost nepřesahuje 7,5 tuny a která se používají k neobchodní přepravě zboží. Jelikož však Vozidlo bylo složeno z tahače s největší povolenou hmotností 18.000 kg a návěsu s největší povolenou hmotností 40.000 kg, bylo povinností žalobce tachograf Vozidla pravidelně kalibrovat.
11. K námitce žalobce, že nebylo zjištěno, kdo, kdy a za jakým účelem provedl fotodokumentaci, jež je součástí spisu, žalovaný uvádí, že ve spisovém materiálu Policie ČR je zaneseno, že fotodokumentaci zhotovil (a zálohoval) prap. Z. K., tj. příslušník Policie ČR, který silniční kontrolu prováděl. Jelikož fotodokumentace přímo souvisí se zjištěným porušením právních předpisů, pak se žalovanému jeví jako zcela zjevné, že fotodokumentace byla pořízena právě jako důkaz daného protiprávního jednání, a proto, dle názoru žalovaného, nebylo třeba provádět další dokazování (popř. výslech svědků) stran této námitky žalobce.
12. K otázce vymezení místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky musí výroková část rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným, obsahovat, mimo jiné, označení místa spáchání přestupku, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispedence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2014-39 ze dne 28. 5. 2015). Žalovaný konstatuje, že v I. výroku prvoinstančního rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno, je jako místo spáchání přestupku uvedeno „na silnici I/20 odpočívka Lípa“, přičemž ze spisového materiálu pořízeného Policií ČR dále vyplývá, že bylo Vozidlo kontrolováno ve směru na Plzeň. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že „dle veřejně dostupných zdrojů není známa na této silnici žádná odpočívka Lípa“, když žalovaný z webové stránky [google.com/maps](https://www.google.com/maps) zjistil, že jde o odpočívací, resp. odstavný pruh v blízkosti autobusové zastávky „Úněšov, Lípa, rozc.“ na silnici č. I/20. Žalovaný jako přílohu svého vyjádření k žalobě přikládá printscreen místa kontroly společně s fotkou pořízenou prostřednictvím Google Street View, ze které je zřejmé, že skutečně jde o místo, kde bylo Vozidlo kontrolováno (s ohledem na zeleň v přímém okolí Vozidla na fotce pořízeného Policií ČR). Na základě uvedeného tedy žalovaný uvádí, že není pochyb o tom, kde byla kontrola Vozidla provedena.

13. K místu spáchání přestupku dále žalovaný cituje Nejvyšší správní soud: „popis skutku je vždy třeba hodnotit z toho hlediska, zda hrozí či nehrozí záměna s jiným skutkem. S ohledem na to, že v projednávané věci byla řešena odpovědnost dopravce, popis skutku místem nebyl nutný. Pro distinkci postihovaných skutků a jejich nezaměnitelnost byly údaje popsané ve výroku dostačující, neboť správní orgány uvedly identifikační údaje kontrolovaného řidiče i údaje o kontrolovaném vozidle a dobu spáchání správního deliktu, resp. čas kontroly. Popisovat skutečnost, že žalobce jako dopravce naplnil skutkovou podstatu „všude“, „kdekoliv“ či že „nikde“ nezajistil řádné vedení záznamů, by postrádalo smysl.“ (rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 142/2018-143 ze dne 29. 7. 2021).
14. Ve světle uvedených rozsudků žalovaný podotýká, že i v případě neuvedení místa kontroly ve výroku prvoinstančního rozhodnutí by byl předmětný skutek dostatečně jednoznačně vymezen způsobem znemožňujícím jeho záměnu s jiným skutkem, zajišťujícím překážku možného dvojího postihu pro jeden skutek a překážku věci rozhodnuté, když skutek je určen časem provedení kontroly, osobou Řidiče, jehož záznam nebyl v tomto čase veden řádně, a určením Vozidla, které v tuto dobu Řidič řídil, neboť Řidič řídící Vozidlo se v čase kontroly mohl nacházet pouze na jednom místě, i když by nebylo určeno přesně, na jakém místě silnice 20/I to bylo.
15. Co se týče námitky možné špatné místní příslušnosti Krajského úřadu, když dle názoru žalobce nebylo zřejmé, v jakém kraji k přestupku došlo, pak žalovaný doplňuje, že i kdyby pochybnosti o místní příslušnosti Krajského úřadu byly opodstatněné (což podle žalovaného nejsou), pak uložení sankce místně nepřislušným krajským úřadem by nezpůsobilo nezákonnost daného rozhodnutí, neboť „v žádném případě nemůže nicotnost rozhodnutí způsobit to, že je vydá správní orgán k tomu místně nepřislušný, jak se domnívá stěžovatel. Taková vada mnohdy nemá vliv ani na zákonnost rozhodnutí, natož aby způsobovala jeho nicotnost, neboť je rozhodováno orgánem věcně příslušným a tedy odborně i jinak vybaveným k posuzování určité otázky. Jak správně uvádí ve svém rozsudku městský soud, takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména „zpřístupnit“ správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 159/2006-138 ze dne 24. 6. 2008). V odvolacím řízení je jediným příslušným orgánem přezkoumávajícím napadená rozhodnutí všech krajských úřadů právě žalovaný, který tímto zajišťuje jednotnou rozhodovací praxi všech podřízených krajských úřadů. Obdobné případy by tedy měly být posuzovány obdobně, bez ohledu na to, který krajský úřad ve věci rozhodoval.

16. Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by vyvstaly jakékoliv pochybnosti ohledně místa, kde bylo Vozidlo kontrolováno, a ani ohledně místní příslušnosti Krajského úřadu, když Lípa jako část obce Úněšov se nachází v Plzeňském kraji. Žalovaný proto neshledal důvody pro uskutečnění výsledku svědků, jak navrhoval žalobce.
17. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou, že žalobce nebyl poučen o možnosti požádat o nařízení ústního jednání, a to z toho důvodu, že žalobce byl ze strany Krajského úřadu o tomto jeho právu poučen. Je sice pravdou, že Krajský úřad na 2. straně písemnosti oznamující zahájení správního řízení uvedl „Správní orgán Vás současně informuje, že v souladu s § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nenařizuje ústní jednání o přestupcích, neboť to není nezbytné pro zajištění stavu věci.“, na 3. straně této písemnosti v části nazvané Poučení však uvedl: „Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, jinak případný návrh zamítne usnesením (§ 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Požádat o nařízení ústního jednání lze nejpozději do dne konání dokazování mimo ústní jednání.“. Žalovaný proto shledal, že Krajský úřad splnil svou povinnost, když žalobce o jeho právu požádat o nařízení ústního jednání poučil. Pro úplnost je třeba konstatovat, že ústní jednání je tzv. fakultativní, tudíž jej správní orgán musí nařídit pouze v případě, kdy je to potřebné a ústní jednání může přispět ke zjištění stavu věci. Žalobce však o nařízení ústního jednání nepožádal a až do vydání prvoinstančního rozhodnutí se k věci nevyjadřoval a zjištěné protiprávní jednání nerozporoval, proto Krajský úřad dospěl k závěru, že ústní jednání není nezbytné pro zjištění řádného stavu věci.
18. K námitce, že poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům, sdělené v písemnosti oznamující zahájení správního řízení bylo předčasné, když v té době nemohl Krajský úřad vědět, jak široké dokazování bude provádět, žalovaný uvádí, že Krajský úřad v písemnosti oznamující zahájení správního řízení uvedl, jaké důkazy považuje za podklad pro zahájení správního řízení (tj. „protokol Policie ČR č. j. KRPP-132513/PŘ-2020-031106-111 s fotodokumentací, úřední záznam Policie ČR č. j. KRPP-132513-1/PŘ-2020-031106-111, (...) fotokopie předloženého výpisu z živnostenského rejstříku k osobě dopravce a osvědčení o registraci kontrolovaných vozidel“). Je tedy zřejmé, že pokud Krajský úřad uvedené písemnosti považoval za podklad pro zahájení správního řízení s žalobcem, budou tyto písemnosti i podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalovaný proto nevidí žádnou „předčasnost“ v poučení žalobce o tom, k jakým podkladům se může vyjádřit. Pokud by však žalobce využil svého práva a k uvedeným podkladům se vyjádřil, nebo podal návrh na provedení jiného důkazu (což neučinil), tento navrhovaný důkaz by následně byl také podkladem pro vydání rozhodnutí. K této situaci však nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

19. Co se týče námitky žalobce, že měl být po provedení dokazování čtením listin mimo ústní jednání poučen o tom, jaké důkazy byly provedeny, a o tom, že se k nim může vyjádřit, pak žalovaný uvádí, že podle § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu, platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2010 č. j. 8 Afs 21/2009, pak „Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“. Dále žalovaný cituje jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu: „Podle § 46 odst. 3 správního řádu může být oznámení o zahájení řízení z moci úřední spojeno s jiným úkonem v řízení. Tímto jiným úkonem může být i výzva k uplatnění práva podle § 36 odst. 3 správního řádu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2010 č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, vyplývá, že porušením § 36 odst. 3 správního řádu samo o sobě není, „pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 132/2019 – 55 ze dne 14. 4. 2021). V souladu s výše uvedeným má žalovaný za to, že Krajský úřad postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu, když společně s oznámením o zahájení správního řízení žalobce jako obviněného informoval o jeho právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž mu k využití tohoto práva v písemnosti oznamující zahájení správního řízení stanovil lhůtu (nejpozději do 5 pracovních dnů po konání dokazování mimo ústní jednání, které se konalo dne 8. 2. 2021, tj. do 15. 2. 2021). Tato lhůta byla následně po změně právní kvalifikace skutku změněna, když v písemnosti oznamující změnu právní kvalifikace Krajský úřad žalobce vyrozuměl o tom, že je nařízen nový termín dokazování mimo ústní jednání (10. 3. 2021), přičemž k uplatnění práva dle § 36 odst. 3 správního řádu Krajský úřad opět žalobci stanovil lhůtu 5 pracovních dnů po konání dokazování (tj. do 17. 3. 2021). Žalobce nevyužil ani jednu ze stanovených lhůt, k zahájenému správnímu řízení nepředložil žádné důkazy, k řízení se nevyjádřil a ani se nezúčastnil ani jednoho z dokazování čtením listin mimo ústní jednání. Jelikož správní spis nebyl po vydání písemnosti oznamující správní řízení doplňován žádnými novými důkazy (jak ze strany žalobce, tak ze strany Krajského úřadu), je žalovaný toho názoru, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

IV.

Replika žalobce

20. Žalobce nesouhlasí s tím, že v odvolání nenamítal nedostatečné zjištění toho kdo a za jakým účelem vozidlo řídil. Jednoznačně to vyplývá z odvolací námitky, jež je uvedena takto:
21. *"Správní orgán rovněž nezjišťoval to, zda obviněný je v dané věci skutečně dopravcem ve smyslu zákonných ustanovení zákona o silniční dopravě, když vozidlo řídila osoba obviněnému blízká a je zde dána možnost použití vozidla pro soukromé účely."*
22. To, že vozidlo řídil p. F. A., neznamena, že byl řidičem dopravce, když předložení živnostenského oprávnění dopravce nebylo potvrzeno, jde pouze o tvrzení, zachycené v

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kontrolním protokolu, nebyl zjištěn skutkový stav, a to řádným dokazováním, které žalobce navrhl v rámci odvolacího řízení. Žalobce uvádí, že v rámci řízení o přestupku může navrhnout nové důkazy i v odvolacím řízení. Je třeba i ověřit, zda byl skutečně řidičem předložen živnostenský list žalobce a z jakých důvodů. Je třeba uvést, že nebyla ověřena dokazování autenticita pořízené fotodokumentace, není nikterak prokázáno kdo a v jakém řase fotodokumentaci pořídil, když při spornosti úřední záznam k bližšímu prokázání této skutečnosti nepostačuje.

23. Žalobce namítá, že pro stanovení místa kontroly zpětně užívá jako pomůcky mapy z internetových stránek, když z oficiálních zdrojů není možné jednoznačně místo přestupku určit. To, co žalovaný dokládá k žalobě, je naprosto nepostačujícím dokladem o místě spáchání přestupku. Místo, kde mělo ke zjištění přestupku je dle žalobce nedostatečně specifikované.
24. Žalobce namítá, že procesní poučení nebylo dostatečné, když je uvedeno na více stranách oznámení o zahájení řízení, když žalobce však uvádí, že takovéto poučení nikdy neobdržel a žalovaný jeho doručení žalovanému nijak neprokázal. Tvrzení, že správné poučení je na str. 3 oznámení o zahájení řízení. Navíc, i kdyby tomu tak bylo, poučení je zmatečné a nesrozumitelné, když v poučení je uvedeno nejprve, že správní orgán paušálně nenařizuje ústní jednání (což je nezákonné) a dále nesrozumitelně uvádí, že lze o ústní jednání požádat. Takové poučení nemůže obstát. Stran poučení ve smyslu § 36 odst. 3 SŘ žalobce má za to, že proces poučení neproběhl správně a zákonně, a to zejména při změně právní kvalifikace, kdy v tomto případě by měl být v takovém seznámení žalobce seznámen s tím, jaké podklady budou při dokazování mimo ústní jednání prováděny.

V.

Další vyjádření žalovaného

25. Žalovaný uvádí, že součástí spisového materiálu Policie České republiky je, mimo jiné, i fotokopie výpisu z živnostenského rejstříku vydaného dne 27. 1. 2015 Magistrátem města Karlovy Vary. Kontrolní zjištění zachycené v Kontrolním protokolu je tedy podloženo i důkazním prostředkem, přičemž Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „Krajský úřad“) i touto fotokopií provedl dokazování, a to v obou dnech dokazování čtením listin mimo ústní jednání (tj. dne 8. 2. 2021 i dne 10. 3. 2021).
26. Jak již žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě, pak nemá pochybnosti o tom, že pan V. A., nar. X, trvalým bydlištěm Ž. (dále jen „Řidič“) byl řidičem žalobce, resp. zaměstnancem nebo jinou osobou, kterou žalobce používá, když Řidič při silniční kontrole dne 1. 12. 2020 předložil výpis z živnostenského rejstříku žalobce.
27. Žalovaný konstatuje, že poučení o procesních právech žalobce skutečně bylo obsaženo na dvou stránkách písemnosti oznamující zahájení správního řízení, žalovaný však nevidí v takovém postupu Krajského úřadu žádné pochybení, naopak je třeba konstatovat, že žalobce byl poučen o značném množství procesních práv, které se na jednu stranu nevešlo (pokud by Krajský úřad nepřistoupil k významnému zmenšení písmen textu).
28. Co se týče námítky žalobce, že nebylo nijak dokázáno, že žalobce oznámení o zahájení správního řízení, jehož součástí bylo i procesní poručení, obdržel, resp., že mu bylo doručeno, pak žalovaný uvádí, že součástí spisové dokumentace, kterou Krajskému soudu v Plzni žalovaný postoupil, je i doručenko s modrým pruhem, ze které je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce dne 27. 1. 2021 danou písemnost převzal.

29. Navíc žalovaný konstatuje, že pokud žalobce uvádí, že bylo poučení o procesních právech na více stránkách, je tedy zřejmé, že danou písemnost obdržel.
30. Žalovaný se vyjadřuje k možnému označení nenařízení ústního jednání za „nezákonné“, když uvádí, že přímo z § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vyplývá, že správní orgán nařídit ústní jednání „může“. V dalším odstavci tohoto ustanovení je dále uvedeno, že správní orgán ústní jednání nařídí na požádání obviněného, je-li to nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Jelikož žalobce o nařízení ústního jednání nepožádal a jelikož Krajský úřad neshledal, že je nařízení ústního jednání nezbytné, měl Krajský úřad možnost ústní jednání nenařizovat. Žalovaný proto v takovém postupu Krajského úřadu neshledává žádné vady a rozhodně jej nepovažuje za nezákonný.
31. Stejně tak žalovaný nepovažuje poučení Krajského úřadu za zmatečné či nesrozumitelné jen z toho důvodu, že je rozděleno do více stran písemnosti oznamující zahájení správního řízení.
32. Žalovaný konstatuje, že Krajský úřad již v písemnosti oznamující zahájení správního řízení uvedl, jaké důkazy považuje za podklad pro zahájení správního řízení (tj. „protokol Policie ČR č. j. KRPP-132513/PŘ-2020-031106-111 s fotodokumentací, úřední záznam Policie ČR č. j. KRPP-132513-1/PŘ-2020-031106-111, (...) fotokopie předloženého výpisu z živnostenského rejstříku k osobě dopravce a osvědčení o registraci kontrolovaných vozidel“). Jak již žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě, je zřejmé, že pokud Krajský úřad uvedené písemnosti považoval za podklad pro zahájení správního řízení s žalobcem, budou tyto písemnosti i podkladem pro vydání rozhodnutí. Navíc písemností, kterou došlo ke změně právní kvalifikace skutku, došlo skutečně jen ke změně právní kvalifikace skutku, spisový materiál nebyl o žádné nové písemnosti, resp. důkazy, rozšiřován nebo doplňován, tudíž má žalovaný za to, že Krajský úřad jako prvoinstanční správní orgán neměl povinnost opětovně žalobce informovat o tom, jakými podklady bude provedeno druhé dokazování, když jej o tomto informoval již v písemnosti oznamující zahájení správního řízení.

VI.

Posouzení věci soudem

33. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
34. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

VII.

Rozhodnutí soudu

35. Žaloba není důvodná.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

36. Vyjma obecných proklamací spatřuje žalobce nedostatečné zjištění skutkového stavu zejména v tom, že správní orgány řádně nezkoumaly, zda žalobce je vskutku provozovatelem vozidla. Tato žalobní námitka není důvodná, neboť správní orgány v tom směru zjistily skutkový stav zcela dostatečně, když ve svých závěrech vyšly z protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 1. 12. 2020, v němž řidič vozidla uvedl, že *„silniční doprava je prováděna firmou uvedenou na přeloženém výpisu z živnostenského rejstříku“*. Z daného výpisu, který je rovněž součástí správního spisu, pak vyplývá, že tímto subjektem je žalobce. S ohledem na skutečnost, že protokol má všechny zákonné náležitosti, byl podepsán jak řidičem, tak zasahujícím policistou, je požadavek na výsledky těchto osob nadbytečným, a to zejména za situace, v níž žalobce v žalobě nepřestřel žádnou skutkovou verzi reality, která by obsah protokolu jakkoliv zpochybňovala. Obdobné závěry lze vztáhnout i na tvrzení žalobce, že *„nebylo zjištěno, kdo a kdy uvedenou fotodokumentaci pořídil a za jakým účelem.“* Z bodu 11 shora vymezeného protokolu jednoznačně vyplývá, že součástí protokolu je i fotodokumentace. Tato skutečnost odpovídá obsahu správního spisu, když přílohou protokolu jsou dvě fotografie zachycující vozidlo, u něhož provádí silniční dopravu žalobce. Zároveň je z obsahu protokolu zřejmé, že fotodokumentaci pořídil zasahující policista. Ani v tomto směru tedy není třeba dále zjišťovat skutkový stav, a žalobcem navržené výsledky jsou vskutku nadbytečné, jak správně uvedl žalovaný.

Nedostatečné uvedené místo spáchání přestupku

37. Žalobce správním rozhodnutím vytýkal také vadu výroku spočívající v neuvedení místa spáchání správního deliktu. K tomu soud odkazuje na svou dřívější judikaturu, konkrétně na rozsudek ze dne 29. 7. 2021, č. j. 57 A 142/2018 – 143, v němž byla řešena totožná žalobní argumentace. Soud uzavřel, že *„všeobecně je v rozhodnutí o deliktní odpovědnosti žádoucí vymezit postihovaný skutek mj. místem jeho spáchání (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Soud však zároveň zdůrazňuje, že popis skutku je vždy třeba hodnotit z toho hlediska, zda hrozí či nehrozí záměna s jiným skutkem. S ohledem na to, že v projednávané věci byla řešena odpovědnost dopravce, popis skutku místem nebyl nutný. Pro distinkci postihovaných skutků a jejich nezaměnitelnost byly údaje popsané ve výroku dostačující, neboť správní orgány uvedly identifikační údaje kontrolovaného řidiče i údaje o kontrolovaném vozidle a dobu spáchání správního deliktu, resp. čas kontroly. Popisovat skutečnost, že žalobce jako dopravce naplnil skutkovou podstatu „všude“, „kdekoli“, či že „nikde“ nezajistil řádné vedení záznamů, by postrádalo smysl. K tomu je možno analogicky odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Afs 145/2019-57, vztahující se ke správnímu deliktu souvisejícímu s řádným vedením účetnictví, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „Co se týče vymezení místa spáchání deliktu, NSS souhlasí se stěžovatelem, že vymezení místa spáchání deliktu z povahy věci není možno v těchto typech protiprávního jednání specifikovat. Nejen to, místo spáchání deliktu je v těchto případech pro přesné vymezení skutku zcela bezvýznamné. Je přece lhostejné, zda žalobkyně tento typ deliktu spáchala v Horním Slavkově či někde jinde.“*
38. Nad rámec právě uvedeného soud doplňuje, že tvrzení žalobce ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku činí a tím související nejistotou, jaký konkrétní prvoinstanční orgán bude ve věci místně příslušným, nemohl soud shledat důvodným. Žalobce totiž toliko obecně zmiňuje, že tato skutečnost má *„vliv na zákonnost celého správního řízení“*, aniž by tvrzený dopad do své právní sféry jakkoliv specifikoval. Je třeba si uvědomit, že porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo žalobci jako účastníku správního řízení zabráněno v

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

možnosti hájit svá hmotná práva, která žalobci náležejí a od kterých odvozuje své potencionální dotčení a na jejichž základě byl účastníkem daného řízení. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasné popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do práv žalobce.

Procesní vada v průběhu řízení

39. I v rámci této žalobní námitky žalobce ustrnul v naprosto obecné rovině argumentace. Pokud se jedná o žalobcovu tvrzení, že *„byl-li žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí již v oznámení řízení, jde o nesprávný postup“*, pak s ohledem na absenci jakéhokoli bližšího odůvodnění této úvahy nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce se mýlí, neboť splnění poučovací povinnosti správního orgánu zakotvené v § 4 odst. 2 správního řádu na počátku řízení je zcela správný a logický postup – podstata poučení poskytovaného správním orgánem představuje pomoc k tomu, aby účastník mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit, a je proto namístě, aby byla poskytnuta na začátku řízení, neboť jediné tak účastník transparentně získá přehled o tom, v jakém procesním rámci se bude pohybovat při uplatňování svých práv. Na újmu žalobcových práv nemůže být ani skutečnost, že vydání poučení *„správní orgán nemohl vědět, jak široké dokazování bude správní orgán provádět.“* Tato skutečnost je zcela irrelevantní, neboť klíčové z pohledu procesního postavení žalobce je to, že žalobce nebyl zkrácen na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvoinstančního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal.
40. Další námitka žalobce stran údajného nesprávného postupu prvoinstančního orgánu se opírá o tvrzení, že *„žalobce nebyl řádně poučen o tom, že může žádat o nařízení ústního jednání“*. Toto tvrzení není pravdivé – o tomto právu byl žalobce poučen v druhém odstavci rubriky *„Poučení“* na straně 3 listiny označené jako *„Oznámení o zahájení přestupku“* ze dne 12. 1. 2020, č. j. PK-DSH/428/21.
41. V případě tvrzení uplatněných v replice ze dne 22. 5. 2022, tj. že žalobce poučení obsažené o oznámení o zahájení řízení nikdy neobdržel, resp. že dané poučení je zmatečné a nesrozumitelné, soud zdůrazňuje, že soudní řízení správní je ve smyslu § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. ovládáno zásadou koncentrace, což znamená, že žalobní námitky je možno vznášet pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V rámci dané lhůty žalobce tyto žalobní body nevzněsl, proto se jím soud nemohl věcně zabývat.
42. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

43. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. ledna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.